

Kogepunktet

Eksklusivt bog-uddrag af
Maude Barlow

Maude Victoria Barlow (født 24. maj 1947) er en canadisk forfatter og aktivist.

Hun er forkvinde for Council of Canadians, en borger-bevægelse med medlemmer og afdelinger over hele Canada.

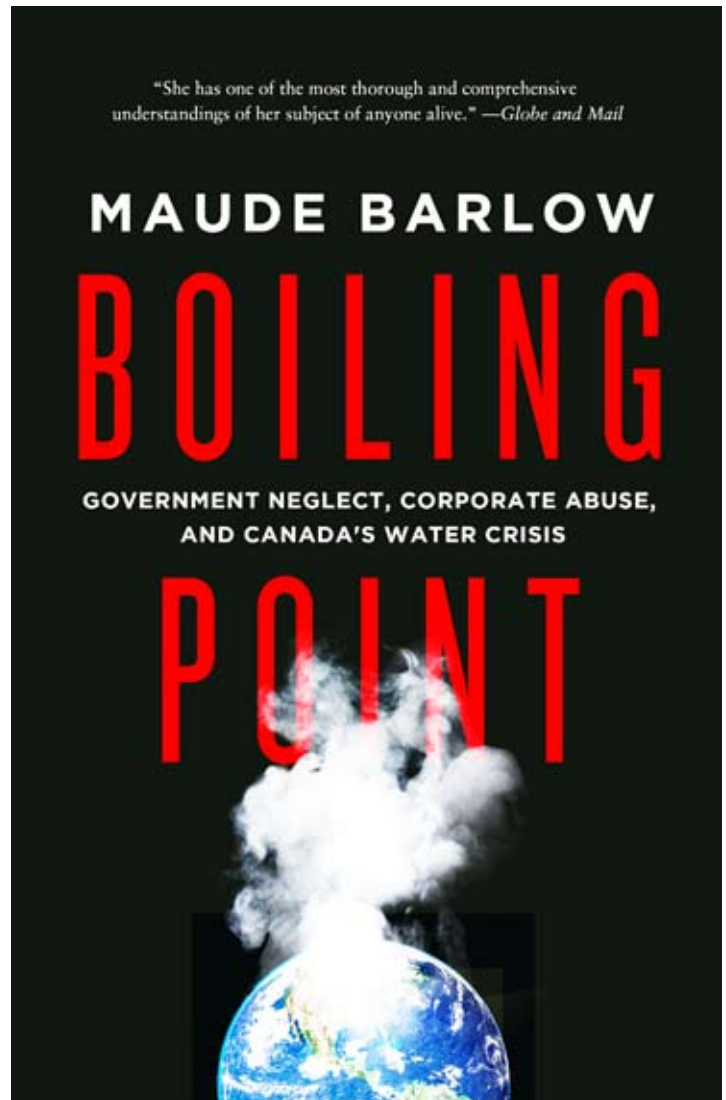
Hun er også med-grundlægger af Blue Planet Project, som arbejder internationalt for vand som en menneskeret.

Maude er forkvinde for Washington-baserede Food & Water Watch, er med-grundlægger og medlem af San Francisco-baserede International Forum on Globalization, og rådsmedlem i det Hamborg-baserede World Future Council.

I 2008/2009 var hun senior-rådgiver om vand for den 63. President of the United Nations General Assembly, og hun var en ledende person i kampagnen for at få vand anerkendt som en menneskeret af FN.

Hun har forfattet/medforfattet 16 bøger.

Maude Barlow tror på, at ingen ejer vandet!

På næste side er der et uddrag af Maude Barlow's nyligt udgivne bog "Boiling Point: Government Neglect, Corporate Abuse and Canada's Water Crisis": Denne bog er et råb fra hjertet. Det er på tide at opgive vores fejlagtige tro på, at Canada har ubegrænsede vandforsyninger, at canadiere har taget vare på vores vandressourcer, eller at vi stadig har masser af tid til at gøre det. Vi har brug for en stærk, national plan baseret på en ny vand-etik, som sætter vandbeskyttelse og vandretfærdighed i hjertet af alle vores politikker og love. Vejen frem er tydelig, om end den ikke er simpel.

Regeringssvigt, amoralske virksomheder og Canada's vandkrise

I over tre årtier har jeg rejst rundt i verden og lært om vand: Jeg har lært at dét at have rigelig adgang til vand ikke er givet, og samtidigt at menneskeracens fremtid samt fremtiden for de øvrige dyrearter vi deler planeten med, bogstavelig talt afhænger af denne adgang. Jeg har kæmpet sammen med dem, der kæmper for vand-retfærdighed i deres lokalsamfund eller som forsøger at redde truede søer og floder fra forurening, overudvinding og amoralsk virksomhedsdrift.

Når jeg vender hjem, er jeg altid overrasket over, hvor langt væk disse kampe ser ud til at være fra de fleste canadiere. For tag ikke fejl: verden er i færd med at løbe tør for tilgængeligt vand. På World Water Day 2015 rapporterede FN, at efterspørgslen på vand vil stige med 55 procent over de næste 15 år. Til den tid vil de globale vandressourcer kun svare til 60 procent af den globale efterspørgsel.

En rapport fra 2016 skrevet af ledende videnskabsfolk har advaret os om, at to-tredjedele af verdensbefolkningen allerede nu lever med alvorlig knaphed på vandressourcer, i hvert fald halvdelen af hvert år. Vandkrisen kunne meget vel komme til at påvirke 7 milliarder mennesker i 2075. FNs generalsekretær Ban Ki-moon samlede 500 videnskabsfolk, og deres konklusion er at vores globale misbrug af vand har fået planeten til at indtræde i en "ny geologisk tid", beslægtet med gletsjernes tilbagetog for 11.000 år siden.

Det er ikke nogen overraskelse, at nogle dele af verden, såsom Australien, mange lande i Afrika og hele Mellemøsten nu lider af vandmangel, eftersom de allerede havde få vandressourcer til at starte med. Men krisen er pludseligt vokset langt udover, hvad vi havde forventet.

Canadiere ville gøre klogt i at skæve til andre traditionelt vandrige lande, for at få indsigt i hvad der vil ske for os, hvis vi ikke begynder at planlægge – hvis vi ikke holder vores regering ansvarlig for at skabe en sammenhængende og bæredygtig vandstrategi for fremtiden.

Brasilien, af FN udnævnt som det mest vandrige land i verden, oplever en så ødelæggende tørke i den sydlige region at 20 millioner mennesker er i fare, og São Pablo var meget tæt på at opbruge sit vandreservoir sidste år. Mudder og slam tilstoppede de kommunale vandløb når byens beboere drejede på deres vandhaner.

I Kina er over halvdelen af floderne forsvundet på bare 25 år. USA, oplistet som det 8. mest vandrige land i verden, har i store områder i både øst og vest oplevet flerårige tørker på linje med 1930ernes 'Støvsål'.

I 2015 blev Californien i mange regioner nødt til at indføre striks vandrationering, og naboer vendte sig imod hinanden, når folk kæmpedes over overholdelse af reglerne.

Mens det er sandt, at El Niño-forårsagede regnbyger har hjulpet flere af de mest tørkeramte dele af USA, mener videnskabsfolk ikke desto mindre, at dette er en kortvarig glæde, og at tørkeperioder i de regnfattige dele af USA vil blive både mere frekvente og længerevarende fremover.

En voldsom storm af faldende adgang til vand, som springer skalaerne og får fattigdomsniveauerne til at stige, har bragt det, vi hidtil altid har opfattet som tredje verdensproblemer, til vores eget dørttrin. På trods af vores fælles mytologi om ubegrænset vand, er Canada ikke immun overfor dette, verdens mest presserende problem.

Vi går alvorlige problemer i møde med vandforurening, eutrofiering, overudvinding, smeltende gletsjere og klimaforandringer.

Energiudvindingsindustrien og mineprojekter bringer vores vandressourcer i fare.

Virksomheder retter opmærksomheden mod Canadas vand, påbegynder flaskesalgsprogrammer og byder på at lave profitdreven vandservice. Der er endda fornyede efterspørgsler på tilladelse til at lovliggøre omfattende kommerciel vandeksport til tørkeramte stater.

Vandbeskyttelsesreguleringerne på tværs af landet er ulige og grundlæggende utilstrækkelige, og føderale regler er så godt som ikke-eksisterende. Reglerne er et sammensurium af forældede, vage og endda selvmodsige reguleringer, uden sammenhængende overordnede principper eller rationel planlægning.

Mange af vores love var oprindeligt udmærket vedtaget for over et århundrede siden, for et land der stadig primært dyrkede landbrug, og hvis befolkning stort set kun udvandt vand til deres eget forbrug.

Men som vores økonomi er vokset og blevet industrialiseret, har vores regering tilpasset lovene, fundet på nye love og indført reguleringer hen ad vejen, alt efter hvornår der opstod behov. Og der har ikke været meget forståelse, hverken blandt den generelle befolkning eller de folkevalgte politikere, for konsekvenserne af forurening, overforbrug og overudvinding.

Vores forgængere troede oprigtigt, at rent vand altid ville være tilgængeligt og at der ville være mere end nok til ethvert formål. Først for nylig er vi begyndt at indse hvor fejlagtig denne antagelse var.